

—Però, ¿aquest to...? ¿No veus que m'ofens i no ho mereixo?

—El que no mereixes es que jo t'hagi estimat tant. ¡Hipòcrita! ¡fals!

—¡Vaja prou!, no puc aguantar que, m'insultis, sense proves. ¡Digues! ¿Què tens?

—Ja ho sabs.

—¿El què, sé?

—No vulguis dissimular.

Enric creu perdre el seny de tan feridora com és la sorpresa que trasbalsa tot el seu viure, placenter fins aquell instant. Sols el sosté la tranquil·litat de consciència i l'esperança de desfer el malentès malgrat la tossuderia de Merceneta. Sa innocència resplendirà com el sol una volta desfeta la boira passatgera.

—Vaja, tonteta, digues què et passa i no 'ns atormentem inútilment.

L'instant és angoixós i la humilitat del marit abranda el grop de l'ira en la muller amb un esclat definitiu. I allargant un paper que sa ma amanyagava nerviosament, crida :

—Mira la prova que 't confon. Digues que no tinc raó d'avorrir-te!

Sinó que en lloc d'avergonyir-se Enric, pren serenament la lletra de la pretesa acusació i sobtant-se a fer memoria un instant, esclata al fi una riallada tan ingènua i sonora, que Merceneta para de plorar en sec no poguent creure cinisme l'espontaneïtat del marit. Però, ofuscada encara, dona solta al doll del enuig :

—¡Nega, home, nega que hi tinguis rès amb la tal Elvira!

—Que ja sabs què és aquest paper? ¡santa cristiana!

—Una carta amorosa!

—Ja has vist la data?

—Tan se val, el fet...

—Fa deu anys que és escrita...

—Què?

—Mira : novembre de 1909.

—Oi...

—Ho veus? En aquells temps no et coneixia, altrament...

Una foguerada de vergonya i de penediment enrogeïx el rostre de Merceneta. Va per tapar-se'l amb el mocador xop de les llàgrimes passades, quan ell, otorgant generós el perdó abans de que ella s'acoti a demanar-lo, la pren en braços i li cobreix el rostre de besades. Ella no pot parlar; sorpresa d'emoció, se li seguen les cames i cauria agenollada si ell no la sostingués...

*
**

L'amor ix enfortit del malentes. Merceneta veu la figura de l'amat agegant-se immensament, en tant ella, arraulida, i humiliada, es veu una ínfima criatura feble i minça. Enric, gai i beatífic, la té en braços tota agemolida. Mentre l'acarona, desgrana el reny amorós :

—Veus, tonteta! és l'espina de la curiositat qui t'ha ferit. El calaix d'on tragueres la lletra, es un cementiri de records d'una vida que fou. Una vida, l'existència pretèrita, la qual, no impedeix que t'consagri a tu la present.

—Per enter?, fa ella amb la veu entelada de rogal·l de la passada emoció i amb la mirada que ja no és humida sinó guspireijant de desig.

—I per sempre, fa ell cloent-li de nou els llavis amb un bes perllongat, de possessió definitiva...

PAU GRIERA I CRUZ.

EN RECORDANÇA...

*El piano ha emmudit... Vostres mans lluminoses
han dextat de volar pel damunt del teclat
i el silenci s'ha extès amb ses ales quietoses
per l'immensa buidor del teatre isolat.*

*Amb la música, encar, bategant en l'esperit
jo us recordo formosa, tota gracia i encant,
i esdevé mon esguard, recordant, abaltit
com un dia morent en el pat'lid instant.*

*I, el meu cor, no se còm ni perquè, s'ha estremit...
i, fugint del record, he cercat fer oblit
de les gracies gentils que m'han fet tremolar
i, en l'oblit malgrat meu, m'ha seguit el record
de l'esguard, del parlar, del sentir, molt més fort
que el moment esvaït que he volgut recordar.*

E. F. BENET.

